

ΕΤΟΣ Γ.
ΑΡΙΘ. 28.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1870.

Τιμή ετησία, λ. 50
» έκαστ. φύλ. » 5

Η ΓΡΑΦΗ.

Δεν υπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ βιβλίον διδακτικώτερον καὶ ὠφελιμώτερον ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν.

Μέρος αὐτῆς ἐγράφη ἀπὸ ποιμένας, ἄλλο ἀπὸ κρατιώτας, ἄλλο ἀπὸ βασιλεῖς, ἄλλο ἀπὸ ἀλτεῖς (φαρμάδες) ἄλλο ἀπὸ ἰατροὺς καὶ ἄλλο ἀπὸ κτηνοτρόφους.

Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι τὸ μόνον βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον πᾶς ἄνθρωπος, πάσης φυλῆς, γλώσσης καὶ ἔθνους καὶ παντὸς αἰῶνος εὐρίσκει τὸν χαρακτῆρά του ὡς εἰς καθρέπτην ἀπεικονισμένον. Εἶναι τὸ μόνον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται εἰς ἕλας τὰς περιστάσεις, σχέσεις καὶ καταστάσεις τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ποτὲ δὲν ἐξαντλεῖται διὰ τῆς ἀναγνώσεως καὶ μελέτης — ποτὲ δὲν κουράζει — ποτὲ δὲν παλαιοῦται.

Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι τὸ μόνον βιβλίον, τὸ ὁποῖον παρέχει παρηγορίαν καὶ εἰρήνην εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, ὅταν ἴδῃ τὰ ἄλλα πράγματα τοῦ κόσμου εἶναι ἀνίσχυρα.

Διηγῶνται περὶ τοῦ περιφθίμου μοιστοριογράφου τῆς Ἀγγλίας Οὐάλτερ Σκώτου, ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του ἐζήτησε παρά τινος πιστοῦ του φίλου, ὅσους παρέμενον εἰς τὴν οἰκίαν του, νὰ τῷ δώσῃ τὸ Βιβλίον. Ὁ φίλος κατ' ἀρχὰς δὲν τον ἐνόησε, καὶ τὸν ἠρώτησε ποῖον βιβλίον; αὐτὸς! — εἶπεν ὁ Οὐάλτερ Σκώτος, — τὸ Βιβλίον τῶν βιβλίων, τὴν Ἁγίαν Γραφήν! τοῦτου ἔχω ἀνάγκην τώρα, διότι αὐτὴ μόνη δύναται νὰ μὲ παρηγορήσῃ καὶ μὲ ὑποστηρίξῃ.»

ΩΡΑΙΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ.

Ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων

γνωρίζουσι τὰ ὄστρεα, τὰς πίνας, τοὺς κοχλίας καὶ τὰ λοιπὰ ὄστρακοδέσματα. Πόσον ποικίλα κατὰ τὸ σχῆμα, τὸ μέγεθος καὶ τὰ χρώματα!

Ἄς λάβωμεν π. χ. μίαν πίναν καὶ ἴδῃ τὴν ἐξωτερικὴν ἐσωτερικῶς. Πόσον λαμπρὰ, πόσον ὠραία, πόσον στιλπνὴ ἢ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια! Πόσον ζωηρὰ καὶ λαμπρὰ τὰ χρώματά της!

Ἄλλ' ὅμως ἴδον τοῦτο τὸ λαμπρὸν πρᾶγμα δὲν εἶναι παρά ἡ κατοικία ἐνὸς μικροῦ ζώου. Ὁ Θεὸς τὸ κατασκευάσκει διὰ νὰ κατοικήῃ τὸ ἀδόνατον τοῦτο θαλάσσιον ζῶον εἰς αὐτό.

Τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι ποταπὸν· δὲν ἀΐζει πολὺ· δὲν ἔχει ψυχὴν· δὲν δύναται νὰ συλλογιστέται· Ζῆ μόνον ὀλίγα ἔτη, ἔπειτα ἀποθνήσκει, ἢ τρώγεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἢ ἀπὸ ἄλλα ζῶα. Τοῦτο εἶναι τὸ τέλος του. Ἄλλ' ὅμως πόσον ὠραῖος εἶναι ὁ οἶκος του! Οὔτε πλούσιος, οὔτε ἡγεμῶν, οὔτε βασιλεὺς, οὔτε αὐτὸς ὁ Σολομῶν εἰς ἕλην τὴν δόξαν του ἐκατοίκησέ ποτε εἰς ἐν τῶσον ὠραῖον κτίριον.

Ἡ θεωρία τῆς πίνας μᾶς διδάσκει διάφορα μαθήματα πρῶτον περὶ τοῦ πλούτου καὶ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ. Ἄρα ὁ Θεὸς δύναται νὰ κατασκευάζῃ τῶσον λαμπρὰ καὶ πολυτίμητα οἰκήματα διὰ τῶσον μικροῦς καὶ ποταποὺς ἰχθύς, πόσον πλούσιος, πόσον σοφὸς πρέπει νὰ ᾔναι! δεύτερον περὶ τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐὰν ὁ οἶκος, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς κατασκευάζει διὰ τῶσον μικρὸν ἰχθύν, ὅσους ζῆ τῶσον ὀλίγον χρόνον, εἶναι τῶσον ὠραῖος, πόσον ἀπειράκις ὠραιότεραι πρέπει νὰ εἶναι αἱ οὐράνιοι ἐκεῖναι μοναὶ, τὰς ὁποίας ὁ Ἰησοῦς ἔχει ἐτοιμάσει πρὸς αἰώνιον κατοικίαν ἔλων ὅσοι τὸν ἀγαπῶσι καὶ φυλάττουσι τὰς ἐντολάς του!

Ἀναγνώστα! σκέπτοε ἐπὶ τῶν δύο τούτων μαθημάτων

των, όταν βλέπης πίνας και αγωνίζου να γείνης κά-
τοικος μιάς τῶν ἐν οὐρανῷ κατοικιῶν.

ΕΥΘΗΝΗ ΕΡΓΑΣΙΑ.

— « Πόσον σὲ πληροῖει ὁ Σατανᾶς διὰ τὰς βλα-
σοφημίας αὐ; » ἤρώτησε κύριός τις ἄνθρωπον βλασφη-
μοῦντα.

— « Τίποτε », — ἀπερίβη ὁ ἄνθρωπος.

— « ὦ, τότε ἐργάζεσαι πολὺ εὐθηνά, ἐπρόσθεσεν ὁ
κύριος! διότι ἐκτὸς τοῦ θεοῦ λυπεῖς τοὺς φίλους σου καὶ
τοὺς ἀγαθοὺς ἄνθρώπους, οὐ αὐτὸς ὑποφέρει διὰ
τοῦτο εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ῥιψοκινδυνεύεις καὶ
αὐτὴν τὴν ἀθάνατον ψυχὴν σου εἰς τὸν μέλλοντα. Βε-
βαίως ἐργάζεσαι εὐθηνά, εὐθηνότατα! »

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

Θεωρῶ περιττὸν νὰ ἐξηγήσω εἰς τοὺς μικροὺς ἀνα-
γνώστας μου τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν· αὐτὴ
λαλεῖ ἀφ' ἑαυτῆς. Πόσον ἄρρωστος φαίνεται ὁ μι-
κρὸς Γεώργιος! καὶ μὲ ποίαν τρυφερότητα καὶ φρον-
τίδα ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς κλίνης
τοῦ καὶ τὸν περιποιεῖται!

Ἄλλ' ὁ Γεώργιος δὲν εἶναι τὸ μόνον ἐπὶ γῆς παί-
διον, τὸ ὁποῖον ἔχει τοιαύτην μητέρα· ἴσως αἱ μητέ-

ρες καθ' ὅλον τὸν κόσμον ἔχουσι τὰ αὐτὰ τρυφερά αἰ-
σθημάτων καὶ ὑποβάλλουσιν ἑαυτὰς εἰς τοὺς αὐτοὺς κό-
πους καὶ εἰς τὰς αὐτὰς θυσίας. Ἡ μητρικὴ καρδιά
εἶναι παντοῦ καὶ πάντοτε ἡ αὐτὴ, ἐνῷ ἡ τῶν παιδίων
συχρότητα εἶναι ἀχάριστος καὶ διεστραμμένη.

Τὴν εἰκονογραφίαν ταύτην ἐπίτηδες δημοσιεύω,
ὅπως δώσω εἰς τοὺς μικροὺς μου ἀναγνώστας τρεῖς
ὥραιās συμβουλὰς.

1) Ἐκτιμᾶτε τὴν ἀγάπην τῶν μητέρων σας.

Πᾶν ὅ,τι ἐκτιμῶμεν, τοῦτο καὶ προσέχομεν νὰ μὴ
βλαφθῇ ἢ χαθῇ. Ἡ μήτηρ, ἥτις εἶναι τὸ κάλλιστον
ὄψων τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ παιδιά ἐπὶ τῆς γῆς, δύναται
νὰ βλαφθῇ πρὸ πάντων διὰ τῆς παρακοῆς καὶ τῆς
ἀχαριστίας. Πολλὰ παιδιά στοχάζονται, ὅτι ἀγκα-
λιάζοντα καὶ φιλοῦντα τὴν μητέρα των, ἐκτιμοῦν,
τὴν ἀγάπην τῆς, ἐνῷ καθ' ἄλλην τὴν ἡμέραν τὴν κα-
ρακοῦσιν.

2) Ἐκτιμᾶτε τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
ἕως τὸσον ἠγάπησε καὶ σᾶς καὶ ὅλον τὸν κόσμον,
ὥστε ἐγένειαν ἄνθρωπος καὶ ὑπέφερε θάνατον διὰ νὰ
σῶσῃ τὸ ἀπολωλὸς, καὶ ὁ ὁποῖος κηρύττει λέγων, ὅτι
ἡ μήτηρ δύναται νὰ λησμονήσῃ τὸ νήπιόν τῆς, ἀλλ' ὁ
Κύριος οὐδέποτε λησμονεῖ τοὺς φοβουμένους αὐτόν.

3) Ἐνθυμείσθε ὅτι εἶσατε θνητοὶ καὶ πθανόν
νὰ καλεσθῆτε ταχέως εἰς τὴν αἰωνιότητα. Ὁ μι-
κρὸς Γεώργιος ἔβλεπεν ἐφαντάζετο ὅτι τὸσον ταχέως
ἤθελεν ἀρῆσαι τὸν κόσμον τοῦτον· ἀλλ' ὁ Γεώργιος
ἦτο καλὸν καὶ εὐσεβὲς παιδίον, καὶ δὲν ἐφοβεῖτο τὸν
θάνατον, διότι ἐπίστανεν, ὅτι ἤθελε τὸν φέρει εἰς τὸν
οὐρανόν, — τὴν κατοικίαν τοῦ Σωτῆρός τε Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, τὸν ὁποῖον τὸσον ἠγάπα καὶ εἰς τὸν ὁποῖον εἶ-
χεν ἀφιερῶσαι τὴν καρδίαν του!

Θεωρήσατε προσεκτικῶς τὴν εἰκονογραφίαν καὶ δέ-
χθητε τὰς συμβουλὰς ταύτας.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΛΥΧΝΟΥ.

Πρέπει νὰ ζῆ; οὕτως ὥστε νὰ ἦσαι χρήσιμος.

Πρέπει νὰ ζῆ; οὕτως ὥστε νὰ δίδῃς φῶς.

Πρέπει νὰ ἐκπληροῖς τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἐ-
πλασθῆς, καὶ ἡσυχῶς, ἀλλ' εὐσταθῶς νὰ λάμπῃς,
προσκαθῶν νὰ κάμνῃς τὸ χρέος σου· διότι ὅσοι διὰ
τῆς θείας χάριτος εἶναι ἱκανοὶ νὰ λάμπωσιν ὡς
φῶτα ἐδῶ εἰς τὴν γῆν ταύτην, θέλουσι λάμπει ὡς ἡ-
λιοὶ καὶ ἀστέραις αἰωνίως εἰς τὸν μέλλοντα κόσμον.

Ο ΖΕΥΣ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ.

Πόσον άτοποι και πόσον αηδέις συχνάκις είναι αί ιδέαι και πράξεις τών ειδωλολατρών! Ίδού έχετε έν δείγμα τούτου ένώπιόν σας, μικροί μν αναγνώσται. Η προκειμένη εικονογραφία παριστά ένα τών θεών τών Κινέζων, οστις αντιστοιχεί εις τόν Δία τών αρχαίων Έλλήνων, ή τόν θεόν τής βροντής.

Ίδού ό περί τούτου μύθος τών Κινέζων. Τό βάμφορ, εις τό όποιον απολήγει ό πάγων, παριστά την διαβρωτικήν δύναμιν του κεραυνού. Αί πτέρυγες είναι έμβλημα τής θαυμασίας ταχύτητος. Διά τής μιᾶς χειρός κρατεί κεραυνόν. Διά τής άλλης ράβδον, δι' ής κτυπά τά ένώπιόν του τόμπανα και παράγει την βροντήν!

Πόσον ώραία και ακριβής ή περιγραφή τής τυφλότητος τών ειδωλολατρών, την όποιαν ό Άπόστολος Παύλος μάς δίδει εις τό πρώτον κεφάλαιον τής προς Ρωμαίους έπιστολής!

Ο ΣΟΦΟΣ ΜΥΡΜΗΞ.

Κυρίως τις παρατήρησέ ποτε μύρμηκα σύροντα κάτι τι, τό όποιον συγχρινόμενον προς τό σώμα τι έφαινετο ότι ήτο δοκός· άλλ' όμως έν όσφ ό τόπος ήτον έπίπεδος ό μύρμηξ δέν έδυσκολεύετο πολύ εις τό έργον τε· άφού δ' έφθασεν εις άνωφερές τι μέρος, αί δυνάμεις του έξηγητήθησαν και ήναγκάσθη νά σταματήσθ· τούτο όμως δέν διήρκεσεν έπί πολύ, διότι άλλοι μύρμηκες ιδόντες την άπορίαν του έστρέξαν προς βοήθειαν

του, και σπρώχνοντες αυτό εκ τών όπισθεν κατώρθωσαν νά τό αναδιβάσουν· άφού δέ τό έφεραν εις έπίπεδον μέρος, τόν άφησαν νά τό σύρη μόνος!

Ούτω δέ έξηκολούθει την όδοικορίαν του έως ου έφθασεν εις έν μέρος, όπου ήσαν δύο πέτραι, μεταξύ τών όποιων έπρεπε νά διέλθη· τό όποιον έσυρεν ξυλαρίον ήτο μακρόν και ειχε την μιάν πλευράν πλατυτέραν τής άλλης· τό διάστημα μεταξύ τών δύο εκείνων πετρών ήτο στενωτέρον τής πλατυτέρας πλευράς του ξυλαρίου, ώστε ό δυστυχής μύρμηξ με βλους τοις όποιους κατέβαλεν αγώνας δέν ήδυνήθη νά τό περάσθ δι' αὐτῶν τέλος κατέφυγεν εις ό,τι και αυτός ό άνθρωπος θά κατέφυγεν εις όμοίαν περίστασιν· ήλθε δηλαδή προς τά όπισθεν και έστρεψε τό ξυλαρίον ούτως ώστε νά έλθθ ή στενωτέρα του πλευρά προς τά κάτω και τοιουτοτρόπως ήδυνήθη νά τό σύρη διά μέσου αὐτῶν.

Όκνηρέ, θεώρησον τόν μύρμηκα και γενού φίλος· πονος — Θεώρησον τόν μύρμηκα και γενού σοφός.

— Έάν θέλωμεν νά έχωμεν ειρήνην με τόν έαυτόν μας, πρέπει πρώτον νά φιλιωθώμεν με τόν θεόν· διότι ό άσθεής δέν έχει ειρήνην.

— Όστις έμπιστεύεται εις τά πλούτη του θέλει πέσει, άλλ' ό δίκαιος θέλει εύημερεί.

ΠΩΣ ΝΑ ΠΑΡΑΠΗΣΩΜΕΝ ΤΑ ΣΦΑΛΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑΣ ΚΑΚΑΣ ΞΕΙΣ ΜΑΣ.

Νέος τις ειχεν ώραϊον και μεγαλον σκόλον τής Νέας γής, τόν όποϊον διάταξε νά υπάγθ εις τόν κήπον και νά του φέρη τό καλάθιον, τό όποϊον περιείχε διάφορα έργαλεία. Ό εύπισθής κύων έννόησε την διαταγήν και έστρεψε δρομαίως να την εκτελέσθ· έλθών δέ εις τό μέρος όπου έκκειτο τό καλάθιον, τό έλαθεν εις τό στόμα του, αλλά δέν ήδυνήθη νά τό σηκώσθ — ήτο πολύ βαρύ δι' αυτόν.

Εις τοιαύτην περίστασιν οι πλείστοι τών μικρών μου αναγνωστών θά έφώναζον τόν πατέρα των ή την μητέρα των, και θά τοις έλεγον, ότι τό καλάθι ήτο πολύ βαρύ και δέν ήδύναντο νά τό σηκώσουν και τό μεταφέρουν. Άλλ' ό ευγενής εκείνος κύων, αν και ήτο ζών, δέν ήθέλησε νά βάλθ εις ταραχήν τόν κύριόν του, και λοιπόν έπήρην ανά έν τά έργαλεία και τά μετέφεραν εις αυτόν!

Άνά έν! Τούτο πρέπει νά κάμνωμεν όλοι ήμεϊς με τά σφάλματα και τας κακάς ξείς μας. Όχι όλα διά μιᾶς, άλλ' από έν, έν· άφού δέ κατορθώσωμεν νά διορθώσωμεν τό έν, τότε πρέπει νά αρχίξωμεν τό άλλο. Ό καλλίτερος δέ τρόπος προς έπιτυχίαν είναι

ὁ ἐξῆς. Πᾶσαν πρωίαν ἕκαστον παιδίον ἅμα σηκωθῆναι πρέπει νὰ παρακλήθῃ τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ τὸ βοηθήσῃ νὰ νικήσῃ τὸ ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀποφασίσει νὰ διορθώσῃ, νὰ προσέχῃ δὲ καὶ νὰ προσπαθῆθῃ ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν καλὴν ταύτην ἀπόφασίν του. Ἐὰν ἐπιμείνῃ εἰς τοῦτο, θὰ κατορθώσῃ εἰς ὀλίγον καιρὸν νὰ διορθώσῃ διὰ τὰ σφάλματά του καὶ νὰ γείνη καλὸς καὶ ὠφέλιμος ἄνθρωπος.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΔΕΝ ΘΘΕΛΕ ΝΑ ΗΝΑΙ ΣΙΩΠΗΛΟΣ ΨΕΥΣΤΗΣ.

Ἐπρόκειτο νὰ διανεμηθῶσι βραβεῖα εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Γεωργίου, καὶ αὐτὸς ἐπεθύμει πολὺ νὰ λάβῃ ἓν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο πολὺ μικρὸς καὶ δὲν ἐγνώριζε πολλὰ πράγματα, ἦτον ὀπίσω ἀπὸ τοὺς περισσότερους τῶν συμμαθητῶν του ἐκτὸς εἰς τὸ γράψιμον. Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ ὑπερβῆ αὐτοὺς κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον καὶ σχεδὸν ἐπέτυχε, διότι τὸ χειρόγραφόν του ἦτο καλλίτερον ἀπὸ τὰ χειρόγραφα πολλῶν παιδιῶν διπλάσιων τῆν ἡλικίαν αὐτοῦ.

Ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς διανομῆς τῶν βραβείων, ὁ πρόεδρος ἐσήκωσεν ὑψηλὰ δύο χειρόγραφα καὶ εἶπε, «Δυσκολεύομαι νὰ εἶπω ποῖον ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα εἶναι τὸ καλλίτερον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν παραδείγματι εἰς τὸ χειρόγραφον τοῦ Γεωργίου εἶναι ὄχι μόνον καλλίτερον ἀπὸ τὸ αὐτὸ παράδειγμα εἰς τὸ χειρόγραφον τοῦ Ἰωάννου, ἀλλὰ ἀπὸ διὰ τὰ ἄλλα παραδείγματα εἰς τὸ

αὐτὸ χειρόγραφον, διὰ τοῦτο τὸ χειρόγραφον τοῦ Γεωργίου λαμβάνει τὸ βραβεῖον.»

Ἡ καρδιά τοῦ Γεωργίου ἐπαλλε μὲ ἐλπίδα, ἡ δὲ ποία ὁμοίως δὲν ἦτον ἐλευθέρα ἀπὸ φόβου. Πλησιάζας δὲ τὸν πρόεδρον — «Παρακαλῶ, — εἶπε, κοκκινίζων ἀπὸ ἐντροπῆν, — θὰ μὲ συγχωρήσῃτε νὰ ἴδω αὐτὸ τὸ παράδειγμα;»

— Μάλιστα, — ἀπεκρίθη ὁ πρόεδρος ἐξιπασθεὶς κατὰ τι.

Ὁ Γεώργιος ἔριψε διαβατικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ χειρογράφου του, καὶ δώσας αὐτὸ πάλιν εἰς τὸν πρόεδρον, «Κύριε, — εἶπεν, — αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδικόν μου γράψιμον. Ἀντιγράφῃ ἀπὸ ἓνα μαθητῆν τῆς ἀνωτέρας κλάσεως, δοτις κατὰ λάθος ἐπῆρα τὸ τετραδίου μου ἀντὶ τοῦ ἰδικοῦ του.»

— Ὡ! ὦ! — εἶπεν ὁ πρόεδρος, — τότε ἀλλάζει ἡ ὑπόθεσις — τὸ βραβεῖον λειπὸν ἀνήκει εἰς τὸν Ἰωάννην.»

Τὰ παιδιά ἤρχισαν τότε νὰ περιγελοῦν τὸν Γεώργιον· ἔν εἶπεν δὲ ἦτον ἀνόητος νὰ κάμῃ λόγον περὶ τοῦ λάθους ἐκείνου· ἄλλο δὲ ἔν ἦτον αὐτὸς δὲν θὰ ἔλεγε τίποτε· τὸ παράδειγμα ἦτον εἰς τὸ τετραδίου του καὶ εἶχε δίκαιον νὰ ὠφεληθῆ ἐξ αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὁ Γεώργιος ᾄσθάνετο διὰ ἕκαμε καλὰ· ὁθεν ἀπεκρίθη εἰπὼν, «Δὲν θὰ ἦτον ἀληθὲς, ἐὰν δὲν ἔλεγον ποῖος ἀντέγραψε τὸ παράδειγμα ἐκεῖνο. Προτιμῶ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν παρὰ νὰ λάβω τὸ βραβεῖον, διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι καλλίτερα τοῦ χρυσοῦ.»

— Ζήτω ὁ Γεώργιος! Καλὰ ἔκαμες Γεώργιε! — ἀνέκραζαν τὰ περισσότερα τῶν παιδιῶν. Ὁ δὲ Γεώργιος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς του εὐτυχέστερος παρὰ ἐὰν ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον διὰ σιωπηλοῦ τινος ψεύδους.

Ὡς βλέπετε, μικροὶ μου φίλοι, ἐὰν ὁ Γεώργιος ἐσιώπη, θὰ ἔλεγον ἐν σιωπηλῶν ψεύδος — ἡ σιωπὴ του θὰ ἔκαμνε ψευδῆ ἐντύπωσιν εἰς τὸν νοῦν τοῦ προέδρου καὶ τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι παρευρίσχοιτο ἐκεῖ καὶ θὰ ᾄδεικε τὸν Ἰωάννην, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκε πραγματικῶς τὸ βραβεῖον. Ποτὲ λοιπὸν μὴ ὑποπίπτετε εἰς σιωπηλῶν ψεύδος — ἀλλὰ λέγετε πάντοτε τὴν ἀλήθειαν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ. Ἀσὴρ τῆς Ἀνατολῆς, ἐφημερὶς οἰκογενειακῆ, ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ἐκδομένη περιέχει ὅλην ἀρμόζουσαν εἰς πάντα τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν καὶ ἐν τέλει δίδει βραχεῖαν συνοψιν τῶν κυριωτέρων νέων τῆς ἑβδομάδος τιμὴ ἑτησίᾳ προπληρωτέα δραχ. 6. διὰ τα τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὰς ἐπαρχίας· διὰ τὴν Γουρλίαν δραχ. 10. Ὅσους κάμῃ πέντε συνδρομητὰς καὶ ἀποστείλῃ τὴν συνδρομὴν των λαμβάνει ἐν φῶλλον δωρεάν.

Εἰδοποιῶνται οἱ θέλοντες νὰ προμηθευθῶσι τὰ δύο παρελθόντα ἔτη τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν, διὰ ἐὰν μὲν κατοικοῦν εἰς Ἀθήνας· θὰ πληρόνουν 60 λεπτὰ δι' ἕκαστον ἔτος, ἐὰν δὲ εἰς τὰς Ἐπαρχίας 75 καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀναλόγως τῶν ταχυδρομικῶν.

Ὁ Συντάκτης Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.